

дшята, едина излѣзе отъ ладията, заведе ме въ единъ гжсть върбакъ и ми каза да седна тамъ. Влѣзе пакъ въ ладията, върнаха я на руския брѣгъ, отгдѣто пѣкъ се върнаха молдованскитѣ разбойници. Поведоха ме изъ едни кози пжтеки. Самъ видѣхъ „рѣкита“ — прѣчка, колкото прѣстъ на дебелина и до 20 аршина високи и диви конопи, на които, ако се покачишь, ще те удържатъ. Вървѣхме около $\frac{1}{4}$ часъ. Излѣзохме на една поляна, обградена всѣ съ такава гжста глушина. Всредъ поляната една кръчма. Влѣзохме въ кръчмата. Заварихме вжтрѣ до десетина всѣ по на 35 години страшни и съ засукани мустаци разбойници. Кръчмарина подобенъ и той тѣмъ, Всредъ тѣхъ и Цани Календжиевъ, моя покровитель — свако. Напрѣдъ имъ стои единъ бакълъ отъ около до 3 оки. Прѣдъ всѣкого по 50 драмова чашка. Пиеха ракия. Водачитѣ ми попитаха Календжиева: „Астя ести баято аостро“? (Това ли е вашето момче?) А той имъ каза: „Аста ести, сатраиц“! (Да, живѣйте!) Даде имъ по 3 рубли и по двѣ чаши ракия. Тѣ се върнаха и изгубиха въ тѣмния лѣсъ. Азъ останахъ съ свако си и окръжжающитѣ го страшни и съ засукави мустаци хора. Дадоха ми една чаша ракия и повториха, но азъ отказахъ, защото не можахъ да изпия сто драма ракия. А тѣ я пияха, като вода. Станаха двама отъ онѣзи съ страшнитѣ мустаци излѣзоха и, не зная откъдѣ, доведоха една каруца, на която седнахме и ни изведоха на единъ голѣмъ пжть, който отивалъ за града Яшъ. Като стигнахме до града, Цани ме накара да слѣза отъ каруцата, показа ми единъ високъ брѣгъ и ми каза да трѣгна по пжтя до брѣста и отъ тамъ направо ще стигна единъ кладенецъ, гдето той ще ме чака. И поржча ми да не тичамъ, а да вървя полека и, ако ме срѣщне некой и ме попита отъ гдѣ съмъ, да му кажа, че съмъ отъ Яшъ и че отъ дълги години живея тамъ. Но никой ме не срѣщна. Стигнахъ до кладенеца. Заварихъ го, че ме чака съ каруцата. Седнахъ пакъ при него и влѣзохме въ града. Застанахме въ кжщата на единъ мой роднина, отдавна тамъ заселенъ, на име Заху Кълчишковъ, въ когото и на отиване бѣхме кондисали. Лукавия Цани Календжиевъ, който види се, още отъ като отивахме въ Русия, всичко прѣдначарталъ, оставилъ турското ми тескере въ този Захо, за което азъ не помнѣхъ. Като прѣнощувахме тамъ, речения Захо взе тескерето ми, поведе ме и отидохме у Влашката полиция. Тамъ, като го попитаха, гдѣ съмъ стоялъ отъ три години до сега, каза че съмъ стоялъ на негово кръчма кръчмаръ. Полицията му повѣрва, само като го накараха да подпише за мене, че ми е поржчителъ. Прѣстояхме у Захови няколко дни и прѣзъ Фокшелъ, гдѣто намерихме единъ стъ